

Hårderups posten

Nr. 34 — November 2004
30 kr.

Vårdträdet på Grönalund i ståtlig vinterskrud.
Ewa och Lasse minns vidare de gångna 30 åren

VI MINNS.....

Ewa och Lasse på Grönalund berättar vidare.

Här bodde Gösta och Ella Kvist i Skumparp just där vägen från Rönås tar slut.

Ella och Gösta Kvist minns vi gärna från vår tid i Starrarp. Det var där vi köpte våra ägg och i flera år levererades också gäss därifrån. Både tama och vilda.

Under våra första år på Grönalund fanns det gott om vildgäss som vilade ut och åt sig mätta på fälten runt omkring.

En dag när vi var ute och rastade hundarna hördes skott söderifrån. Alla gässen utom 5-6 stycken lyfte skrånande mot skyn.

Vi stod lite konfunderade kvar. Vem hade skjutit gässen?

Då såg vi Gösta Kvist komma springande från bäcken, där han legat och tryckt för att få bra skottlinje. Han plockade ihop sitt byte och granskade dem noga.

Vi kunde inte hålla oss utan ropade gratulationer till den fina fångsten. Två skott och sex gäss, alla stendöda utan att röra en fjäder efter vad vi kunde se. Som tack för bifallet bjöd han oss på en av fåglarna. Det blev en god middag.

Ett av de första kalasen, vi bevistade, blev uppvakningen på någon jämn födelsedag hos Kvists i Skumparp. Där gick det ordentligt till! Efter middagen samlades herrarna med kaffe och grogg i finrummet, medan damerna drog sig ut i köket för att bl.a. diska.

Det var så det gick till på kalasen en bit in på 70-talet på landet.

När den första borderteriern kom till Grönalund i början av 80-talet, visades jakthunden upp för den store jägaren i Skumparp. Gösta hade en ganska nyskjuten räv hängande i uthuset. Nu skulle det testas. Hur skulle den lille krabaten reagera för skogens rovdjur.

Kanel, som hunden hette, visade gott gry och bet sig fast i strupen på räven. Som tur var skulle inte skinnen användas till vinterpäls eller ens till krage. Det var ordentligt söndertuggat, när hunden jäkligt kunde "nedmonteras". Kvist uttryckte sin beundran för jaktkamplusten och såg kanske en för sin lille kelgris.

Vi fick av traktens ungdomar höra att de uppskattade Gösta Kvist. När man "kastade knuda" hos Kvists visste man att det blev kul. I bara strumpsocken jagade han ifatt "inkastarna" och sen slutade allt bra precis som det skulle vara.

Ett annat minne är när jag (Ewa), som "åbo" skulle bevista den första byastämman. Inte var jag helt förberedd på att det bara var karlar, som fick närvara. Med en lite käck attityd försökte jag möta "gubbarnas" generade bemötande. "Har hon inte hamnat lite fel?" viskades det lite varstans.

Som kvinna i början av 70-talet, som redan i slutet av 50-talet såg det som en merit att klä sig i röda stumpor, ville jag inte höra med det örat. När jag sen blev "ålderman" skulle buda till majgille, bjöds naturligtvis även fruarna med. Antalet deltagare blev rekordhögt! Sen har det fortsatt i den andan. Bra!

Friluftsliv idkas numera på "himmelplan". Långa skogspromenader med hundar (mest) och barn (+barnbarn) både i Puusaskogen och i Vallarumstrakterna hör till.

Vår stora hobby är ju att träna och tävla med hundar. Det har ni fått ta del av tidigare i Härderupsposten (1990).

Lagom till sonens studentexamen blev en av stallängorna ombyggd till gillestuga. Detta gav också möjlighet till att ordna hundträffar med våra hundkompisar. Nu kunde vi sitta inne och fika efter våra träningspass.

Det blev också ateljé och utställningslokal för bilder som skapades på kreativitetens bord. Under många år var MESK (Mellanskånska konstnärgruppen) den sammanslutning konstnärer som härjade här i trakten. En av medlemmarna var jag (Ewa). Med batik-bilder som specialité ordnades många utställningar speciellt påsktid på Grönalund.

Ja, så har ni fått ta del av några fler minnen från vår tid här i Starrarp. Ni som inte läst om hur vi hamnade här, kan läsa om det i förra Härderupsposten.

Den gamla sågklingan har blivit namnskylt på Grönalund.
Efter att i drygt 30 varit på förslag, blev den färdig lagom till jubileet.

VÅRFEST PÅ ÅGÅRDEN blir det lördagen den 5 mars 2005. Anmäl Er till Gertrud 0416-30407 eller Anki 0416-30014. Det blir mat och dans.

DAMMTRÄFFEN

Av Eva Borgström
Starrarp

I år (2004-07-25) har dammträffen regnat bort, men vi lyckades grilla vår medhavda mat mellan skurarna ändå.

Tänk så roligt man kan ha trots regnet – som synes på bilden – tycker Allan Johansson och de få som trotsade vädrets makter.

Från vänster, Allan Johansson, svärsonen Janne Edqvist från Fogdarp, Janne Johansson, Irene Edqvist, samt Gunborg och Åke Persson från Starrarp.

Fotograf var Eva Borgström, som bor i huset på bild.

Desto mer tursamt var vädret när Club 69 styrde måndagspromenaden till Dammen och för dom som så ville, gå en promenad i omgivningen.

"Gossarna" Yngve Persson och Birger Nilsson var mer intresserade av den gamla kvarnen, så de inspekterade den istället för promenaden till Oran.

Kaffe
Kaffe
Kaffe
Kaffe med bullar
och fin miljö
det e' de som ger
ett gott humör...

Club 69, ja det är en pensionärsförening som heter duga med ett mångfald av aktivitetet. Utflykter, teaterbesök, måndagspromenader på sommaren, biljard, boulespel, kursverksamhet från höst till vår, månadsträffar med gäster och underhållning m.m., det är bara att välja och vraka vad man vill vara med om.

I somras var vi bl.a. på bussutflykt till Danmark. Vi råkade ut för en del missöden men vi var glada ändå. Det regnade en del, chauffören hade svårt att hitta, vi blev "av med" ett par medlemmar ett tag, men de kom tillrätta så småningom.

Lunchen var god och efteråt fick vi mycket frisk luft i väntan på bussen som åkte i väg på tankning och var så pass försenad att vi började bli oroliga.

Utflykten avslutades dock utan missöden med ett mycket uppskattat besök på Sveriges största fågel-park utanför Helsingborg. Vi fick en guidad rundtur i parken där vi fick höra om den mångfald av fåglar som fanns där, deras ursprung och egenskaper. Det är väl värt ett besök!

Sedan var det åter dags med bussutflykt – den här gången höll vi oss i Sverige – till Snapphane-bygden.

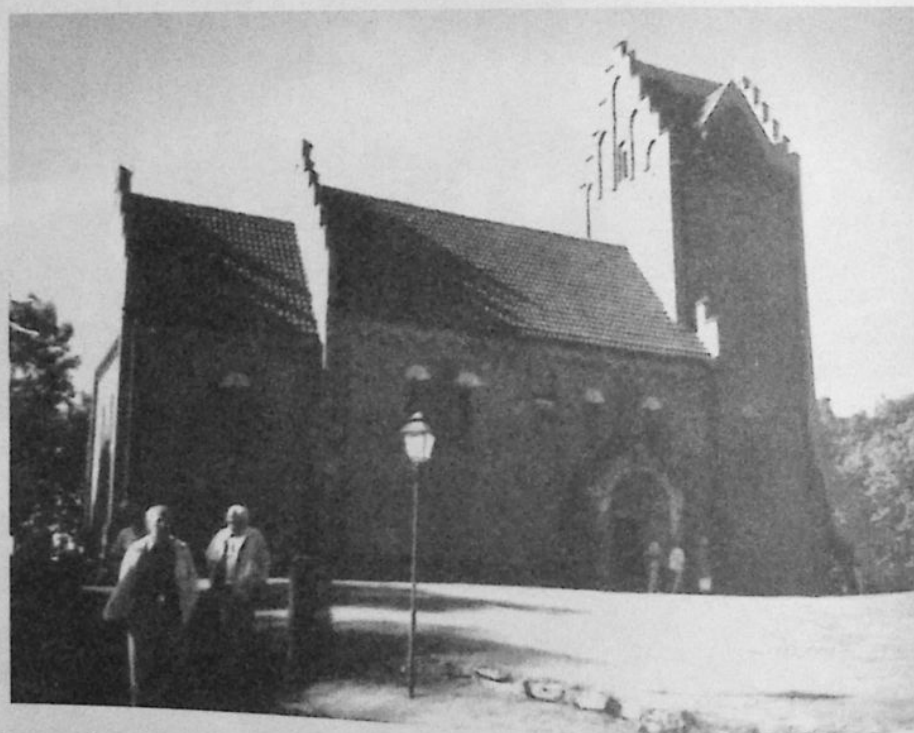
Försedda med våra kaffekorgar startade vi från Vollsjö torg. Första anhalten var Sveriges äldsta tegelkyrka i Gumlösa.

Nästa gång stannade vi vid Vanås slott där vi beundrade de vackra blommorna och skulpturerna och de välbevarade byggnaderna. Vi fick också se och höra hur de nybyggda stallarna fungerade med 360 lösdrivande kor.

Den goda lunchen avnjöt vi på Breanäs konferenshotell vid Immeln. Vidare åkte vi till Svarta Bergen (den här gången hade vår chaufför inte så svårt att hitta) i Hågghult världens största diabasbrott där vi också fått en guidad tur.

Eftermiddagskaffet intogs i Osby på Brios leksaks-museum. Det var mycket intressant att höra hur det hela började med tillverkning och försäljning av tagg och andra leksaker.

Fullmatade med mycket information och upplevelse åkte vi hem efter att ha sett den vackra och intressanta Göingebygden.

Barnsidan!

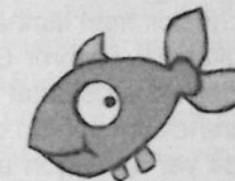
P	Q	T	P	R	E	K	R	Ö	M	X
Y	E	M	X	E	Z	Y	L	N	Å	N
N	Y	P	N	T	L	L	U	S	S	A
T	N	Y	P	T	I	A	C	N	E	R
A	Å	R	E	A	D	V	E	N	T	R
R	A	K	E	K	R	A	Å	Ö	N	E
P	A	C	K	E	T	K	R	N	A	T
P	D	I	S	S	A	G	A	R	V	E
A	I	T	C	S	L	O	V	K	Y	K
L	K	Y	J	U	L	M	A	T	O	A
K	S	I	J	L	L	Y	K	T	A	R

Årets tävling går ut på att hitta så många ord som man förknippar med vintern som möjligt i denna ordfläta. Skicka in ditt svar, flest ord vinner 20 kr!

Lycka till!
Adress:
Sofie Ohlsson
Frenningeberg
270 33 Vollsjö
eller
Anja persson
Starrarp 7
270 33 Vollsjö

En gammal dam som haft ont i ryggen gjorde återbesök hos doktorn.
- Det ser bättre ut, sa doktorn.
- Får jag lov att gå i trappor nu då?
- Jadå!
- Vad bra, det har varit jobbigt att klättra upp för stupröret varje gång jag ska till min lägenhet.

Vad har sex ben på natten och fyra på dagen?

Vad är det som går först på fyra ben, sedan på två och sist på tre?

Vinnaren i förra årets tävling blev Hanna Ekström från Elestorp. Grattis! Priset kommer direkt hem till dig!

De rätta svaren är

1. "Silvadden och katten tider" av Knut Thulin
2. "Skogens hemligheter" av Sven Ulatofta
3. "30 år i Starrarp" av Ewa Andersson och Lasse Petersson
4. "Osorterade minnen" av Marianne Olsson Friberg
5. "Heingebergsboden..." av Dr K. G. Lundberg

Vi som gjorde sidan är som vanligt Sofie och Anja!

Scones

1. Sätt ugnen på 250°C
2. Ta en skål och blanda 2 1/4 dl vetemjöl med en tsk bakpulver och en nypa salt. Rör om.
3. Häll i 1 dl mjölk och 50 g smält, avsmalnat smör.
4. Rör om och knåda med händerna.
5. Forma en kaka av degen och lägg den på en plåt med smörpapper.
6. In i ugnen ca 10 min.
Lycka till!

OSORTERADE MINNEN (forts. fr. 2003)

Av Marianne Olsson Friberg
Löddeköpinge

Ibland ser jag för min inre syn den tidens trafikanter, gåendes, cyklandes, bolstervagnar på väg till mejeriet för att koka svinapotatis, agevagnar, Rundgrens mjölkaskjuts, en och annan bil och så vagnarna med grisaburar på väg "ti ornes", ett sånt gräsligt slit att mota in suggan och lasta buren på vagnen, far skrek, mor skrek genmälen och när jag blev större skrek jag också mina åsikter. En gång lastade vi en särskilt stor sugga och när buren var halvvägs uppe ramlade bottnen av och ut kom den stora suggan och skubbade ner mot skogen. Jag skrattade så jag kunde inte röra mig, men far sprang så tofflorna yrde.

Likaså korna som leddes längs vägarna till "tjors". På åkrarna såg man potatisplockare, betgallrare, tjudrade kor, hölass, sälass, säuppsättare ja, vad det fanns människor och djur överallt i våra byar.

Mellanskola leddes av **Berta Knutsson**, ett resolut rödhårigt fruntimmer med knut i nacken och bister min. Jag trivdes som sagt i skolan och hade inget ohägn av lärarna, men de stackare som av någon anledning inte motsvarade fröken Knutssons kriterier var det synd om. Nu började även slöj-någon ledning inte min starka sida. Så gräsligt med flätstickade tumvantar, broderade dukar etc.. En del var kolossalt duktiga, men det var inte jag och än kan jag känna förtvivlan över tappade maskor eller insnröpta stickvarv och se Berta riva upp varv efter varv av mödosamt stickande.

Vägen till skolan var lång och på den tiden hade en kapten Uggle morgongymnastik i radion och var den slut och andakten började så var jag sent ute. Det blev att stå på tramporna och inte bromsa i nerförsbackarna. Var vägen nylagad var det inte roligt, varje gård hade en vägbit motsvarande någon andel och en del lagade med "kampersten" vilket ofta ledde till att dåligt pumpade cykeldäck fick punktering och då fick man lämna cykeln till farbror Gottes cykelverkstad. Det var festligt att komma till kusinerna Killander. Farbror Gotte glad och skämtsam och faster Linnéa mildt mysande. Under många år var det ett uppskattat nöje att efter julottan åka till farbror Gottes på middag. De hade särskilt fina julgranskulor och tro det eller ej, men dessa kulor har de kvar trots att sju barn växte upp där. Vintrarna då var av någon anledning, betydligt snörikare än nu tycks det mig. Det skottades, någon var snöfogde och budade ut de andra vägunderhållarna för att skotta fram vägen. Det gick utmärkt att köra spark till skolan och skidor använde jag flera vintrar.

Henning Erlandsson är också värd en tanke – han var en begåvad lärare men disciplin var kanske inte hans starka sida. Paket med sidflask eller höns eller dyligt tog han absolut inte emot.

I storskolan handhades samtliga ämnen av läraren, så och gymnastiken. Det var dråpligt att se Henning Erlandsson i sin ytterst väl använda kostym med kavajknappen knäppt stå och göra armhävningar, armar uppåt sträck, svikhopp etc. framför flinande sjundeklassare. Min kusin Olle gick i sjunde klass när jag började i Frenninge och jag minns en gång då hela skolan andades skräckblandad förväntan. Olle och Jonny hade preparerat rottingen enligt gammal oslagbar metod, alltså kissat på den. Det sas att då den användes skulle den falla i bitar efter dylik behandling. Sedan retade de lärar Erlandsson till den grad att han som inte annars direkt slogs kastade sig över dem med rottingen i högsta hugg. Illvrålen avslöjade att man inte ska sätta tilltro till alla gamla ordinationer.

Biblioteket var en fredad oas och läraren omhuldade detta och skaffade hem läsvärda böcker. Visserligen fnös han tuggtobak åt mina lån av bl.a. Karl Gunnarsson, som vi läste högt därhemma på vinterkvällarna och så stoppade han med läsvärda böcker av de större författarna och förhörde mig dessutom för att kolla att jag läst igenom dem. På biblioteket som hade öppet på fredagkvällarna begåvad. På fredagskvällarna fanns också möjlighet att för en krona få köpa sig ett karbad i skolan Killander, som lät sin vis- och skämtsamhet flöda över oss köande badare. Där utökades skaran med Arne historia om Dubbel Hans, som ju var en skämtare av stora mått, begåvad och gladlynt. Jag var ofta ut mig på åkturer. Vi hade känt varandra i många år så vi trivdes tillsammans. Hans föräldrar från att i vanliga fall låta talets gåvor flöda var det ovanligt tyst. Anders och Sofia for upp från stolarna

och sa att de skulle se till en grisasugga och försvann ut i stallet. Hans upp och under ivrigt matnötande och hummande sa han: "tycker du vi ska förlova oss?" "Näminsann, det tycker jag inte" svarade jag totalt överrumplad varpå Hans genmälte: "Hondan osse, då har far o ja ragad voss mitt i vickan ti ingen nytta!"

En sann historia till om Hans. Vi åkte ca 10-11 st i taxi (3,50 pr person) till Tolånga ängar på lördagskvällarna under vinterhalvåret och dansade. Så många rymdes i den tidens taxi om man satt i lager på lager. Månsson körde i den hiskeliga farten av 45 km /tim. Enligt samstämmiga uppgifter tog Ljunggrens taxi hela Vollsjö fotbollslag inklusive reserver i en bil. Nåväl en lördagskväll i Tolånga blev Hans varm och skulle gå ut genom en dörr. Han fick ta i ordentligt och till sist gick den upp, men dörren med vidhängande karm föll över honom. Tillstörtande vakter frågade vad han menade med att öppna en dörr, som icke varit upplåst de sista 10 åren, varpå Hans lugnt svarade: "Ja trodde den greb."

Henning Erlandsson lånade mig sin skrivmaskin, en äldre Halda. Den satte jag på pakethållaren, den tålde ojämn väg minsann, idag skulle ingen av våra fina skrivdon klara den behandlingen. På Haldan skrev jag ansökningar, meritförteckningar när jag väl fick sådana, betygsavskrifter m.m. Vad dessa skrivmaskiner var tålga och vad färgbanden varade länge och när de var slut så blötte man dem lite så fungerade de ett tag till.

Examensdagarna minns jag eftersom det var så roligt att plocka blommor och ta med till prydnade av skollokalerna. Dessutom var det spännande att få betyg. Psalmerna "**Den blomstertid nu kommer**" och "**Herre signe du och råde**" hängde med alla år och gör mig fortfarande tårögd. Vi sprang över fäladerna över Valdemars ner till Joels "höi" och där fanns gula liljor som gjorde sig väldigt fint i skolans vaser. Ängarna var fulla av vad som kallades "jögastabbar". De är totalt borta numera. Ny klänning var ett måste till examen och **Hulda vagnmagare** sydde mina. Det var alltid rena katastrofen för det hängde på håret om klänningen skulle bli färdig. En gång fick jag byta om inne hos Hulda examensdagens morgon eftersom klänningen inte blev färdig i tid. Hulda var en duktig sömmerska och hade fullt upp men i samhällshierarkin så skulle det var hos Ester Gerberg som klänningarna syddes, "det var lite för mer". Spirellan var ett måste för damer och provades ut hos Einar snickares fru. Spirellan var en laxfärgad elegant sak, (dyr var den också har jag förstätt, det var lite status i att äga en spirella) som verkligen framhävde figuren, men jag antar att den både "nöps och satt åt" med tanke på alla plancherter och snörningar.

Efter examen vidtog bråda dagar, de förhatliga betorna skulle hackas, gallras och hackas. Vuxna gallrade två rader i taget medan ungar försökte hänga med på en rad. Den otrevliga känslan av torr, smulig jord på fingrarna, ständigt stekande sol och plågsam törst är bestående minnen av gallringen. Edvin och Gunhild, våra grannar var otroligt hjälpsamma människor och kom och hjälpte till med gallringen när deras egen var avklarad.

S L U, som Iris i Västervång och jag gått med i som ytterst obetydliga medlemmar, utlyste betgallringstävling. Den gick av stapeln hos **Erik Pettersson** i Frenninge. Jag anmälde mig och när jag kom dit var redan ca 25 stöddiga äldre ungdomar där, hela **S L U**s lokalstyrelse m.fl. så jag tänkte, vad skulle jag här att göra och det såg jag att flera tänkte. Nu var det så att mina tofflor var exakt så långa som mellanrummet mellan varje beta för att få 4 st på metern. Jag blev efter eftersom jag mätte noggrant och där plantorna inte stämde planterade jag in en. En och annan medlidsam blick fick jag över min snigelaktiga framfart, men det var inte hastigheten som räknades. När det kollats och räknats så sa kontrollörerna att jag vunnit med otrolig exakthet. Nå det är inte möjligt att hon har gjort det, (det var nämligen påtänkt annan vinnare), sa Erik Pettersson och det viskades och gloddes, för de flesta visste inte vem jag var och så mättes det om men resultatet var oantastligt. **SÅ det så. Tofflor kan man ha till annat än att kasta efter grisar och slå ankelskank med.** Däremot var jag dum nog att anmäla mig till en deklamations- tävling och deklamerade något värmländskt av Fröding och det väckte med all rätt ingen succé.

S L U betydde mycken trevnad för många ungdomar på landsbygden, ansvariga la ner stor möda för att ordna möten, aktiviteter och danser som var mycket välbesökta.

Julskyltningen var en begivenhet, först nöjde vi oss med vad Frenninge by kunde åstadkomma och det var trots allt inte så lite. **Erik Olsson** hade flera fönster att ställa tomtar och andra julvaror i, och sedan drack vi chokladmjölk på **Rosbergs kafé**. Godare vetelängder än deras 28-öres halva, med vaniljkräm och glasyr och som äts direkt ur påsen, har jag icke tårt sedan dess. På sommaren kunde man beställa deras mördegstårta och den har jag försökt återskapa men inte lyckats. Finns recepten någonstans? Ibland hade många beställt tårta och då fanns det inte tårtbehållare till alla utan man

fick avstå från tårta till kalaset den gången. Det var runda läderaskar med rem och det var minsann inte lätt att balansera den på cykeln utan att demolera tårtan aldrig så lite. Tydligen ansågs det vara synnerligen festligt med köpetårta med besvikelsens röda marsipanros mittpå. Marsipanrosen motsvarade inte ens smakmässiga förväntningar. Åter till julsmytningen, där vi så småningom gick den oherrans långa vägen till Vollsjö och beskådade deras julsmytning. Där fanns i mitt tycke många affärer, två pappersaffärer, klädaffärerna Onsdorffs och Leanders, två kaféer, två möbelfärer, järnhandeln, elaffären, flera mataffärer m.m.

Och så fanns ju "bian". En julsmytningkväll, jag var väl tolv år, så skulle vi se sjuföreställningen "Musik för millioner" var den anslående titeln. Biljett på de ostoppade klaffastolarna långt fram förstås, längre bak satt ju äldre ungdomar och väsnades och slog med stolsitsarna och kastade diverse smådelar över de inträdande. Där satt även stadgade par som "hade följe" oberört stirrande rakt fram för att visa sin upphöjdhed över de stimmande ensamvargarna. Paus mitt i då det eventuellt inköptes ytterligare ett 25 öres Rigichoklad. Vilken film! Jag svävade hem fast fötterna var djupfrysta i den rådande kylan. Filmen har glimtat fram i mitt minne under årens lopp som ytterligt sevärd och i den rådande kylan. Filmen har glimtat fram i mitt minne under årens lopp som ytterligt sevärd och i den rådande kylan. Filmen har glimtat fram i mitt minne under årens lopp som ytterligt sevärd och i den rådande kylan.

En höst när jag fått ihop "potatisplockepengar" inköpte jag hos Plens en brun hatt med uppstående brätte och gick stolt ner och satte mig på "bian" och tyckte jag var mycket fin och vuxen. Då hörs Kjell Delins röst "där sitter Marjan på Ryssland o brer ud sitt hattaskrälle så vi ente ser nåd" Det säger sig själv att hatten aldrig mera användes. Men bion var under flera år det stora nöjet under vinterhalvåret och visst visades det många bra filmer, tårdrypande som "Driver dag faller regn" men även Kaj Munks "Ordet" samt givetvis Edvard Perssons filmer. Självt flyttade jag med årens rätt längre och längre bak tills jag var så vuxen, kanske 17 år att jag satt på sista raden och såg överlägset på årets konfirmandkull som troppade in röda om öronen och kastande osäkra blickar omkring sig.

Fortsättning följer nästa år.

PÅ GÅNG I STARRARP

Av Ewa Andersson för närvarande ålderman i Starrarps Byalag.

Att avlägga rapport om vad som hänt, händer och är på gång i lokalpressen hör absolut till, tycker jag.

Därför denna lilla notis.

Under förhandlingarna i Starrarps Byalag vid det traditionella Maj-gillet togs de vanliga och viktiga besluten, som att det blir julgran i byn även i år.

Alltså är ni välkomna att hjälpa till att resa granen på eftermiddagen första söndagen i december. Alla frågor om julgranen svarar årets julgransgeneraler Björn och Karin Hermansson på.

Nyplantering av byallmanningen kommer att äga rum. Det beslöts att plantera en del av området förhoppningsvis redan i år. Genom att dela upp planteringen kan det erbjudas julgranar till försäljning under längre tid.

Det beslöts också att skriva till Vägverket om vägen mot Östraby som farit mycket illa under vintern

Döm om min förvåning när jag dagen efter brevet postats fick ett telefonsamtal från Vägverket. Klart schemat helt, men vi kan idag åka skumpfritt från väg 13 till avfarten mot Vallarum borta vid Härderupshult. Härligt!

Sjöbo kommun har i år gjort en översyn av översiktsplanen för kommunen. Starrarps Byalag har genom Janne inkommit med synpunkter på densamma. Den målsättning som man säger sig ha i upp till. Därför är det viktigt att det, även i norra delarna, kan erbjudas tomter för nybebyggelse. Dock är det viktigt att lokaliseringen studeras noga. Konsekvenserna får inte bli att de värden som gör området attraktivt bl.a. tystnaden, naturvärden, odlingslandskapets småskalighet och floran offras.

Det är också viktigt att underhåll på kommunala anläggningar såsom skolor, friluftsbad och idrottsplatser sköts ordentligt. De norra delarna av kommunen skall vara ett fullgott alternativ att bo i för familjer som vill låta sina barn växa upp i en lugn miljö.

I år har ny bussgata med hållplats äntligen blivit färdig vid Nils Månssons skola i Frenninge. Det har också satts upp nytt staket med grindar så att barnen inte kan rusa rakt ut i trafiken. Sträckan utanför skolan har hastighetsbegränsning dagtid till 30 km/tim. Vi tackar kommunen för satsningen.

Kollektivtrafiken mellan Sjöbo och Hörby, som vi också tycker är viktig, har kommit igång på prov. Kom ihåg att utnyttja den. Ni kan stiga på i Rönås. Tidtabell kan ni få från kommunen.

Bylaget har också lämnat in förslag på vägnamn till kommunen. Om ca två år skall vi få nya adresser med vägnamn. Vi samlades en kväll och pratade igenom frågan och kunde mycket eniga lämna in vårt förslag. Sen får vi se hur det går.

Detta är en del av senaste nytt från Starrarps Byalag!

Vägskälet vid f.d. smedjan i Frenninge är viktig för oss. Vad kommer det männe att stå på skyltarna här i framtiden?

KONFIRMATION 1940

Av Knut Thulin
Ödåkra

Eftersom jag är född 1925 slutade jag den obligatoriska folkskolan vårterminen 1939. Efter förhör i skolsalen blev det tid ute på skolgården att avsluta med: "Den blomstertid nu kommer.....".

Ingångarna till samlingsrummen i Starrarps skola var vackert pyntade med björkar. Alla som fått mer än Bc i sång stämde in för fullt. Alla vi andra mimade så gott vi kunde. Respekten satt kvar efter en och annan "lusing" som utdelats av läraren under de tre sista skolåren. Eller kanske minnet av spetsen av pekpinnen när den tryckte till mot skulderbladet och gråten kom fram mycket lättare än att svara på en fråga om ordet var ett adjektiv eller ett substantiv. Skolagan var inte avskaffad på den tiden.

Ingen vanlig sommar väntade för de flesta. För många av de vars föräldrar var bättre bemedlade väntade tiden "Att gå och läsa för prästen" som sommarkonfirmander. Övriga barn sökte någon form av sommararbete innan deras tur kom som vinterkonfirmander. Leken var slut för båda sorternas barn. Många gånger på den tiden hette det att, "nu e du så stor så du får hjälpa te".

Långt ut på hösten kom det kallelse från församlingsprästen, att det var tid att mötas för undervisning två gånger i veckan. Det var krig då, en värld stod i brand med ständiga rapporter om sårade och dödade.

Snön och kylan kom tidigt, det blev svårt att komma till tätorten. Efter ett nattligt oväder försökte en jämgammal skolkamrat och jag att nå fram till där undervisningen var. Någon hästskjuts med släde hade "tra-at" vägen för oss så det blev lättare att gå. Snön var hårt packad på det mesta av vägen. Närmare kyrkbyn såg vi rester av kringblåst halm. Militärer från A3 i Kristianstad hade med sitt tält slagit läger där, men överraskats av den hårda blåsten. Tältet hade ryckts loss och manskapet hade sökt logi i en lada där deras hästar stod uppstallade. Hårt körda hade hästarna fått täcken på sina ryggar, men det ryktades att många av dem frusit ihjäl under natten. När vår lektion var slut och vi var på hemväg mötte vi delar av förbandet på väg mot nya mål. I solskenet rök det ur hästarnas näsborrar. Det var sträng kyla.

Våren kom med tögrader, snösmältningen kom igång. Solen fick makt att smälta ner de långa och stora istapparna, ur jorden ångade det när tjälen släppte sitt grepp.

Oron var påtaglig hur kriget skulle utveckla sig. Skulle vi få vara ett fritt folk eller dragas in i eländet? Jag minns en gammal man, som var helt övertygad om att tyskarna skulle vinna kriget för han förtäljde: "di har kolsprudor!!"

Konfirmationsundervisningen var slut. Föräldrarna fick kallelse att barnen gemensamt för Frenninge och Vollsjö skulle konfirmeras den 27 april i Frenninge kyrka för att dagen därpå

gemensamt gå till nattvard i Vollsjö kyrka. Kläder skulle inhandlas, allt i vitt till flickorna med lite synpunkter på hur lång kjolen skulle vara. Pojkarnas kostym sändes i många fall efter från Åhlén och Holm. Passande storlek i katalogen hänvisa till uttrycket "slyngel". I tätorten fanns affär för hattar och mössor. Den blå mössan med lackskärm var ett måste än om den sen blev mycket litet använd.

Det var många ungdomar kyrkoherden haft att undervisa, 23 flickor och 21 pojkar. På "examensdagen" i Frenninge kyrka blev många psalmverser upplästa. Allt var väl inövat. Det drog ut på tiden innan förmaningstalet tog slut. Med bibel i handen tågade rörda ungdomar ut ur kyrkan.

Nattvardsgången blev för många ett första besök i Vollsjö lilla vackra kyrka. Efteråt tog kyrkoherden personligt farväl av var och en. Flickorna grät i strida tårar, det var dåligt att den lilla näsduken (som mormor i en del fall gett dem) räckte till. Livets skola började nu för oss alla. Hur lätt eller svår den skulle bli visste ingen. Flickan jag flera gånger haft sällskap med "när vi gick te prästen" dog ett år senare i difteri. Om penicillinet varit uppfunnet då hade vi kanske båda kunnat tänka tillbaka på den kalla svåra tid vi hade innan vi blev konfirmerade.

S. k. läskostym av cheviot och skärmmössa i Åhlen o Holms katalog (1930-talet)

GRISFEST PÅ STARRARPS NYGÅRD

Av Paul Andersson
Starrarp/Malmö

Efter att Lars Lagnebo i Starrarp så tragiskt gick hädan för 4 år sean så försvann även den årliga och mycket uppskattade sommarfesten "Lagnebologe". Dess frånfall har lämnat ett stort tomrum hos det glada gillesfolket i Starrarp med omnejd.

Men några år efter Lars Lagnebos bortgång kom det fram att Lars hade tillägnat en summa pengar i sitt testamente där räntan skulle användas för att bekosta fortsatta sommarfester i sann "Lagnebologeanda". Så den ansvarige för Lars testamente, Britken J:son Nilsson, kontaktade några av starrarpsborna och förklarade läget. Efter lite diskussioner så bestämdes det att en tackningsfest med helstekt gris skulle hållas på Starrarps Nygård i "Lagneboanda". En festkommitté bildades för att sköta festen och i den ingick Tommy Kristiansson, Bertil Persson, Göran Sjöstedt, Britken själv och gårdens ägare Inge Andersson.

Sagt och gjort, planerandet kom igång, två grisar införskaffades ifrån Kristian Jarlesäter i Gaddaröd och Thean Johansson ifrån Sjöbo bokades för att sköta grillen. Maskinhallen på Starrarps Nygård städades ut och snyggades upp en smula, man målade även en stor balvagn som skulle användas till scen, ty det skulle även spelas upp till dans på detta kalas.

Men hur skulle det ordnas med musiken? Inge, som haft sitt 50-årskalas i lokalen året innan, hade då använt sig av coverbandet Second Hand Band ifrån Vollsjö och var väldigt nöjd med deras framträdande, så de bokades in för denna fest. Även ett lokalt rockband ifrån Starrarp, Player 1, bokades som förband. Ett stort tält hyrdes för att kunna utöka antalet sittande gäster och ett stort partytält sattes upp utanför som lobby. Man tog till och med in dansbanan från Härderups Hult för att alla skulle få bra fäste under dansskorna.

Men det viktigaste på en fest är trots allt gästerna, så det sattes upp anmälningslistor i alla närliggande affärer och anmälningarna trillade in sakta men säkert. Slutligen så var festen fylld och cirka 140 personer var anmälda.

Så kom äntligen festdagen den 7 augusti med sommarens härligaste väder. Det lövades och fejadades i hallen, Thean började grilla grisarna och banden riggade sin utrustning. Sedan kom folket. Alla åldersgrupper och generationer mellan tio och nittio år som var på väg till Starrarps Nygård hade blott en tanke i huvudet, att ha så roligt de bara kunde. Festen öppnades med att Niils-Ove Persson spelade in till borden på sitt dragspel och sedan höll Inge Andersson ett välkomsttal där han berättade om uppkomsten till festen. Så var det igång, grisen tuggades med välbehag och Per Johanneson ifrån Second Hand Band stämde upp till snapsvisorna.

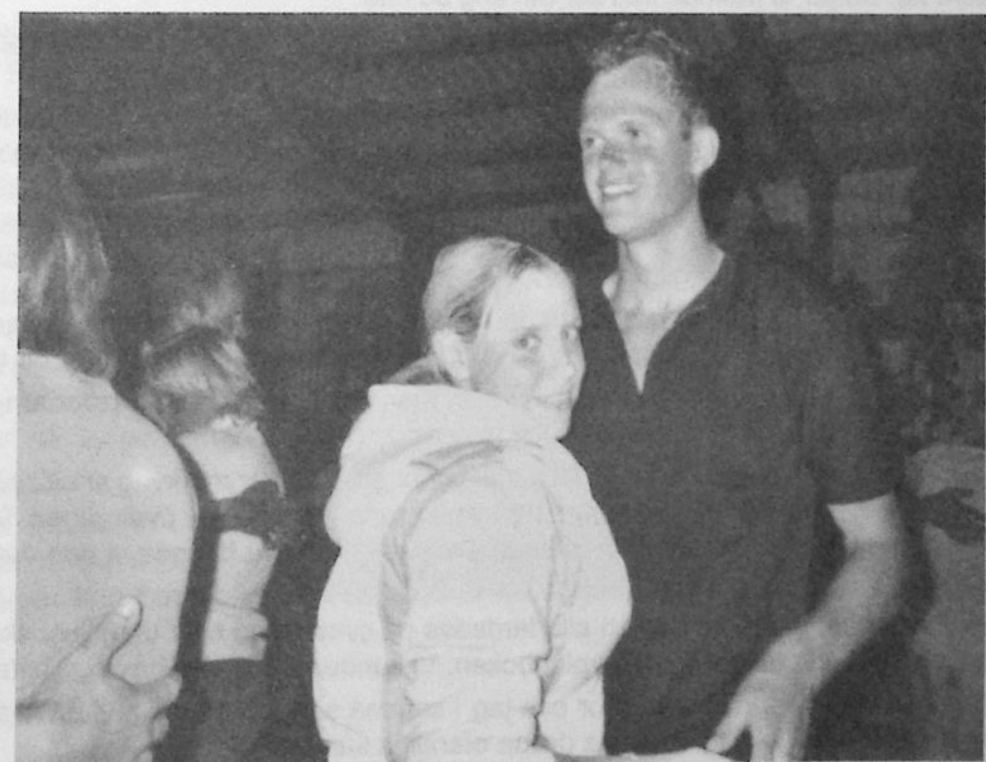
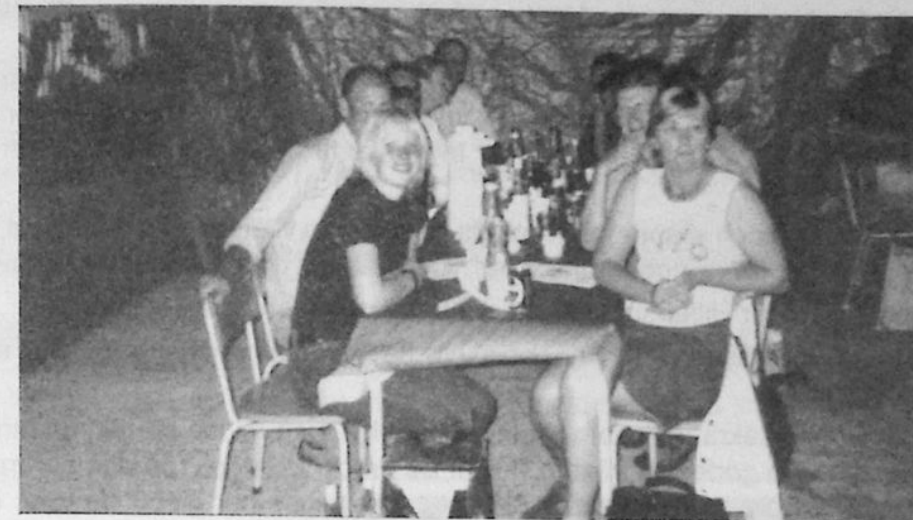
När det sedan var avätet drogs några bord åt sidan och Player 1 ännu en gång trädde scenen för att värma upp publiken och detta uppdrag lyckades de mycket väl med. Nästa gång till att hugga tag i gitarrer och dylikt var naturligtvis Second Hand Band som höll hallen gungande och kokande hela kvällen.

Vad gällde fortsatt intagande av mat och dryck så serverades det tårter i pausen, kaffe kokades i kannevis och läsk stod strändigt välkyld på borden. Dessutom såldes det grillad korv som nattamad av Arne Åkerman och Krister Sjölin. Så de flesta gick sedan hem, sent om natten, glada, mätta och en smula lomhörda.

Så på det hela taget var det ett mycket lyckat kalas och jag vill passa på att rikta mitt tack till alla som gjorde kvällen magisk. Jag vill även lägga till att man inte ska bli förvånad om en liknande årets anmälninglista hänger i en affär nära dig nästa sommar.

BJÄLKHULT / TOLLSTORP / SKUMPARP

Minnesbilder från andra världskriget

Av Kjell Nordgren
Bjälkhult

Vi flyttar oss tillbaka i tiden, närmare bestämt 62 år, nu är vi i början av andra världskriget, min mor hade varit till affären, min 2 år äldre bror och jag väntade otåligt på att hon skulle komma hem, för vi visste att hon hade med sig "brunsocker", socker av lite sämre kvalitet, oftast upprätt på en tråd i stora vackra kristaller.

När hon denna gång kom och vi sprang och mötte henne, såg vi att hon inte var glad, något var fel och hon sa: Ja, ida pågar får ni inget brunsocker". Och när vi ivrigt ville veta varför, svarade hon:

"Det är en gubbe som heter Hitler som gör att vi inte får något brunsocker längre".

Lars och jag, vi kunde inte förstå varför just han skulle ha "vårt" brunsocker och tyckte naturligtvis att han var en riktig "skitgubbe".

Många var då tämligen osäkra vem som skulle vinna kriget, jag minns att min far slog vad om en halv liter brännvin, med sin gode vän Viktor Olsson. De drack "kaffegök" på den när freden äntligen kom 1945, det var ju ett bra och demokratiskt beslut, jag minns hur glada de blev, inte minst av "kaffegöken".

Min mor som var född i Klagshamn, utanför Malmö, brukade ofta ta med mig och min bror på sin cykel och besöka sin familj där, närmare sju mil på dåliga grusvägar, dit ena dagen och hem nästa. Och inte fanns det tolv eller sexton växlar då inte, en fantastisk prestation tycker de flesta numera. Men det fanns inga andra ekonomiska möjligheter och inte tror jag att det var många som lyfte på ögonbrynen för detta, utan detta var tämligen vanligt. Däcken på den tiden var s.k. krigstidsdäck och många gånger blev det en "bula" som man med "balabann" fick linda för att hålla i schack, annars blev det en explosion. Så förutom sandpapper, gummilappar, selotion, däckklämmor och cykelpump, hade man med sig balabann.

Någonstans i trakten av Veberöd brukade vi stanna till vid ett litet café. En vårdag minns jag speciellt, vi satt inne och fikade, d.v.s. min mor drack sigoria-kaffe och vi drack saft, det var ett strålande väder.

Helt plötsligt dundrade det förbi ett femtiotal tanks och ägarinnan kom ut och tittade förskräckt:

"Oj, Oj, Oj, nu blir det krig" jämrade hon sig.

"Nej, inte blir det krig" svarade mor "känner du inte att det är vår, det är strålande väder. Och titta på mina ungar dom har börjat få fräknar, inte blir det krig då inte!"

Vi ungar hade ju hört så mycket hemskt om kriget. Tack, mor för att du alltid kunde finna de rätta orden och för ditt sätt att se allting så från den ljusa sidan. -

Om nätterna hörde man de så kallade "flygande fästningarna" brummande. Som ni kanske vet släppte de ut staniol-remsor, för att störa radaranläggningarna, varje morgon när det varit överflygningar var vi ute och plockade remsor.

Far frågade: "Va ska ni ha dom tee?"

"Ja men ser inte far hur grannt de glittrar!"

I vår värld var det hundratals saker där vi kunde använda dem, inte behövde vi precisera alla de olika saker vi tänkte på. Det var en ovanligt "korkad" fråga, för att vara kommen från far tyckte vi!

Många är vi som kanske glömt hur fantasifulla barn är, men nu när man har fått barnbarn, känns det underbart att få lyssna på deras utläggningar och minnas.....

En annan fantasifull idé, vi bröder fick, var följande: Strax efter att vår markväg anslöt sig till "stora vägen", fanns det en "vria" där växte jättestora träd vars grenar hängde ner över vägen. Vi klippte ut varje kväll i en sytråd.

Grundtanken var denna, eftersom nästan alla färdades på cykel, med eller utan ljus, skulle när de fick se "spöket" bli så rädda att de tappade plånboken. Vi kunde då således håva in "hittelönen".

Som vanligt var på den tiden sov min bror och jag i samma säng. Längre låg vi på kvällarna och smidde planer om allt vad vi skulle använda dessa ofantliga summor till.....

Vi som var barn på den tiden hade s.k. livstycken, strumpeband och långa stickade ullstrumpor, vilka kliade något så kolossalt, en fruktansvärd utstyrse! Glad var man när våren kom och man fick gå barfota, vilket man gjorde hela sommaren och långt ut på hösten.

En annan spännande sak var, att på våren snara gäddor med cittertråd. Den allra första minns man naturligtvis allra bäst, hur stolt var man inte när man kunde komma hem och visa upp den stora fångsten och samtidigt bidra med föda. Många måltider bestod ju bara av kokt potatis, lök och mjölk.

Man kan ju minnas med sina olika sinnen och tyvärr ju äldre vi blir, så avtrubbas vår förmåga, oftast av att hörsel och syn blir sämre. Självt tycker jag att doftsinnen har stor betydelse.

Så en vacker vårdag när jag vandrade utmed den lilla å där jag snarade min första gädda, kände jag alla de bekanta dofterna strömma emot mig, jag tittade ut över ängarna och bygden, hörde vipornas flaxande.....

Då bestämde jag mig för att återvända hem hit till min barndoms bygd, jag är lycklig att få ha hittat tillbaka.....

Inte minst när jag fick göra min första byavandring tillsammans med Er, då kände jag värmen, humorn och glädjen strömma emot mig. Sen att vi drack kaffegök, lyssnade till dragspelsmusik och historier med den speciella humorn från Färs, på den sommarvarma ängen, gjorde ju bara bilden fulländad.

ÅRETS SKUMP

Utmärkelsen Årets Skump tilldelades i år Lisette Lähnn "för långt engagemang inom Röda Korset och Frenninge Församling till gagn för människor i när och fjärran". För underhållningen på Skumpens dag svarade musikerna i Jambo och redaktören Tore Nilsson berättade historier.

Brännbollsturneringen vanns av Vallarums Byalag.

BLÖT MIDSOMMAR I HULTET

Den blöta midsommaren 2004 lär vi sent glömma. Dansen på kvällen regnade bort, men på eftermiddagen restes en våt midsommarstång och dans blev det också tack vare att Nils-Ove över dragspelet trädde en sopsäck med två hål där han kunde sticka in händerna för att nå tangenterna.

Oförglömligt.

Välkomna till Hultet nästa midsommar och på musikfesten. Väddret kan bara bli bättre!!!!

VISST GÅR DET ATT BERÄTTA TILL KAFFET I STARRARP

Av Ewa Anders
Grönlund

Sista söndagen i oktober skulle en gammal idé sättas i verket.

Skulle det gå att anordna ett berättarcafé hemma i gillestugan på Grönlund?

Skulle någon komma fast det inte fanns någon kändis som drog folk?

Ja, det gällde ju att försöka annars skulle jag aldrig få svar på frågorna.

Det är ju alltid svårt att nå ut med budskapet. Dock ställde lokalpressen upp med flera spalt-centimetrar förhandsskriverier. Journalisterna verkade också nyfikna på om det verkligen skulle komma någon.

Lite lugnad blev jag när flera hörde av sig. Jo de skulle komma och de hade något att berätta också. Bra!

Då skulle jag slippa att snacka själv hela eftermiddagen.

På söndagsförmiddagen fick jag rampfeber! Usch hur skulle det gå?

När klockan passerat halv tre kom Ingegerd Oscarsson på cykel. Skönt!

Så dök Knut Thulin upp och frugan hade han med sig. Nu var vi i alla fall fem. Sen bara välldes det in. Bil efter bil rullade uppför vägen. Lasse fick agera P-vakt. När YA:s fotograf och reporter kom var redan det tjugotal personer jag tidigare utlovat minst skulle komma redan inräknade. Det blev över trettio som njöt av kaffe med tillbehör och alla de berättelser som man generöst strödde omkring sig.

Förste berättare var Carl-Åke Lähnn, som redan i sitt yrke som lärare varit van att fånga sina elever. Vi fick vara med om hans första tid som lärare i Smedstorp med både telefonissa och manskör.

Knut Thulin är ju också en god berättare och han mindes en skolutflykt från Starrarps skola just till Grönlund och familjen Andersson som bodde här då. Nu visade sig att barnbarnet Maj-Britt Håkansson fanns bland åhörarna, så Knut fick hjälp på traven.

Sen fick vi höra om goda grannar, djur, gamla skolkamrater och barns tankar under ca två timmar.

Berättarcafét på Grönlund 31/10 drog drygt 30 personer, flera från Bjälkhult, men också från Eriksdal och Sjöbo Sommarby.

Knut Thulin berättade från skoltiden i Starrarp och läste bygdemål.

När tystnaden åter sänkte sig över Grönlund kändes det precis så bra som jag hade hoppats. Tänk så mycket det finns att berätta!

Frågan om det skulle bli någon fortsättning kom också upp. Så långt hade jag inte vågat tänka.

Vi får väl se.

Men redan dagen efter hade jag bestämt mig. Det måste bli åtminstone en gång till. Speciellt efter ett telefonsamtal från en Ystadtjej, som läst reportaget i tidningen på måndagen. Detta ville hon vara med om!

Nu kan ni boka söndagen den 16 januari 2005. Vi säger väl kl 15. Så dricker vi eftermiddagskaffe och berättar på Grönlund i Starrarp.

BERÄTTARCAFÉ

Söndag 16/1 2005 kl. 15

Eftermiddagskaffe och berättelser på Grönlunds gård i Starrarp.

Har du något att berätta? – Låt höra!

Vill du bara lyssna? – Gör det!

Några frågor? Ring Ewa 0415/42041

Vägeskrivning: Från väg 13 mellan Sjöbo och Hörby vänd av i Rönås mot Skumparp.

Kör 5 km, vid T-kors vänd mot Starrarp, kör 300 m, vänd vänster.

Välkomna!

Vi på landet

Text & musik Sven Ulatofta

Slowfox

1 C7 2 F 3 B 4 G7 5 C
6 F 7 Gm 8 C7 9 F 10
11 B 12 G7 13 C 14 F 15 Gm
16 C7 17 F 18 19 20 Dm7 C7
21 F 22 23 Gm 24 C7 25 B
26 C7 27 F 28 C7 29 F 30 Dm7 C7
31 F 32 33 Gm 34 C7 35 B
36 C7 37 F 38 39 B 40 G7
41 C7 42 F 43 Gm 44 C7 45 F
46 47 B 48 G7 49 C7 50 F
51 B 52 C7 53 F 54 C7 55 F
56 Fine 57 58 59 60

Texten till VI PÅ LANDET talas på första och sista partier. Om du vill veta mer detaljerat hur jag menar så köp min nya CD, där finns den med.

1. Skolorn stänger, viss blir nöjda
Pengar blir över till att ut och fröjda
Lantmännen stänger sitt hus där som kunderna finns,
är dom männe till förs, ingen längre minns.
Men än är vi kvar, vi som protesterar
När "Sparnisses" såg beskär och braverar

2. I tusentals år har männ'skor härbott
Och knegat på tegar där grödan sen grott.
Men centralisering, är nu tidens melodi
Och politikens löften, ingen garanti.
Men ändå vi önskar från vår lilla by
Att människor och jobb ej tvingas fly.

Hej alla mina lyssnare, här är jag igen med en ny CD. Även denna gång är det en blandning av gammalt och nytt. 14 st nyinspelade och resten hämtade från tidigare produktioner. Jag har den här gången lyckats engagera delar av släkten som musiker. Min syster och sväger spelar med "Kolingakapelled Snus på Tummen" och vidare har jag även engagerat min spelkompis Nils-Ove för vissa av låtarna. Det låter väl som en bra blandning.

Medverkande musiker:

Ingrid Ohlsson	Bas
Jan Ohlsson	Saxofon & Banjo
Rolf Mauritsson	Gitarr
Sven Hallström	Dragspel
Svenne Håkansson	Synth
Leif Arne Larsson	Trummor
Nils-Ove Persson	Dragspel & Bas
Alf Carlsson	Dragspel & Synth
Leif Örnåge	Gitarr & Synth
Jack Juell	Gitarr & Bas
Sven Ulatofta	Sång, Trumpet & Horn

Text & musik till samtliga låtar:
Sbven Ulatofta

MUSIKFESTEN I HÅRDERUPSHULT

Av Bertil Persson Starrarp
Sven Ohlson Frenningeberg
Ingrid Olsson Grankarp

Det ville sig inte riktigt med vädret i år heller, men för övrigt blev den första musikfesten i Hårderupshult en stor framgång. Intresset för att medverka på scenen överträffade våra förväntningar. Inte mindre än 82 musiker och sångare fanns på plats. Och publiken slöt också upp och ännu fler hade naturligtvis kommit om inte vädret under eftermiddagen blev mer och mer avskräckande.

Det blev också den stora bredd och blandning av sång, musik och dans som vi hade hoppats. De medverkande var allt från nybörjare till rutinerade musiker. Det vore fel att framhäva den ene framför den andre, istället vill vi som arrangörer, dvs Föreningen Skumpen och Östra Sallerups Kulturhus, framföra vårt stora tack och uttrycka vår glädje över att ni alla kom till Hårderupshult och gjorde denna musikfest till en kulturmanifestation mitt ute i skogen.

Det ger utan tvekan mersmak och därför blir det en ny musikfest till sommaren, närmare bestämt lördagen den 9 juli 2005.

Inför musikfesten var det nödvändigt att bygga ut dansbanescenen i Hårderupshult. För arbetet med detta vill vi tacka Lasse Pettersson och Ulf Nygren. Vi tackar också Gösta Bergström för att han alltid är behjälplig och just i år speciellt med målningsarbete.

Först in på scenen kl 13 var ett sång- och musikgäng från Öved-Bjärsjölagård bestående av Ann-Louise Löfberg, Margareta Ringheim, Göran Lassing och Alf Nilsson. Sedan framträdde följande: Ida Johansson, Molleröd, sång, gitarr. - Sånggruppen Cantores Laetitia, från Vollsjötrakten bestående av Sandra Persson, Karin Andersson, Marie Andersson, Eva-Karin Oldén och Birgitta Andersson med ackompanjemang av Nils-Ove Persson. - Knut Thulin, Ödåkra, piratenhistoria. - Färsingagilletts Spelmän Ove Andersson, Getskog och Bengt Olofsson, Klasaröd, dragspel. - MaLaDa dvs. Malin Sahlé, Laura Ekblad och Dan Pålsson, Hörby, klassisk gitarr. - Emma Sahlé, Hörby, piano. Frida Gustavsson, Hörby, gitarr. - Berit Ottosson och Bert Elofsson, Hörby, dragspel. - Pia Olofsson, Brägnahult, blockflöjt, Emma och Elin Ulfshager, Trulshärad, piano och blockflöjt. - Olle Olsson, Vallarum, sång. - Sofie Ohlsson, Frenningeberg och Christina Alsén, Sjöbo, tvåflöjt. - Dragspels-gänget från hörbytrakten bestående av Erik Nilsson, dragspel, Nils-Olof Nilsson, dragspel, Susanne Lantz Svensson, sång och Henric Falkenberg, trummor. - Staffan Percy, Vallarum, sång, gitarr. - Nils-Ove Persson, Frenninge och Kjell-Åke Persson, Bjärred, dragspel. - Bengt och Marie Ingvarsson, Farhult dragspel, sång. - Sigun och Johanna Rix, Ystad, gitarr och sång. - Frenninge-Vollsjö-bygdens manskör, The Real Boys, bestående av Emil Åkerblom, Per Johansson, Gunnar Nilsson, Sven Åkerblom, Tommy Hansson, Tomas Saxenborn, Anders Larsson och Karl-Johan Ekelin. - Vollsjö Seniorkör bestående av Carl-Åke Lähnn, Margit Sjören, Adele Nilsson, Vivi-Anne Nilsson, Asta Andersson, Ann-Marie Hansson, Malte Nilsson, Nils-Erik Nilsson, Oskar Andersson, Margit Persson, Gudrun Nilsen, Hans Nilsen, Tyra Rosberg, Asta Jönsson och John-Ivar Persson. - Vid gemensamhetsspelningen medverkade också Svenne Håkansson, Bjälkhult. - Folkdansare från Öneköpstrakten, Åsa Widh, Sara Arvidsson, Julia, Sara och Björn Johansson, Karl Olsson till fiol-trakten bestående av Pontus Åkerblom, Paul Andersson och Daniel Persson, elgitarrer, Martin Frick, trummor, Malena Persson och Jessica Sjöstedt, sång.

Ett speciellt tack även till de musiker som kom, men p.g.a. vädret, framförallt inte kunde riskera sina instrument och därför fick inställa spelningarna. Det var Sylve Björk, Sten Everlov, Lars Antonsson, Sven Ohlsson och Kolingakapellet SnusPåTummen bestående av Sven Hallström, Svenne Håkansson, Rolf Mauritsson och Leif-Arne Larsson.

Mest otursförföljda i Hultet de två senaste åren är tveklöst SnusPåTummen som måst inställa 3 av 4 spelningar. Men efter regn kommer sol.....så ge inte upp, utan väl mött nästa sommar på mid-sommarafton och musikfesten. Ni är värda Årets Ros, för att ni alltid ställer upp.

Ni som vill framträda på musikfesten till sommaren kan redan nu anmäla Er. Vi vet också att en del redan lyckad musikfest ännu bättre.

Här är lite bilder från Musikfesten i somras.

Ann-Louise Löfberg, Alf Nilsson, Margareta Ringheim och Göran Lassing.

MaLaDa. Malin Sahlé, Laura Ekblad och Dan Pålsson.

Olle Olsson

Vollsjo seniorkör

MUSIKFEST I HÅRDERUPSHULT 9 juli 2005

Det blir liksom tidigare år många och korta framträdanden. Vi vill ha både nya och gamla medverkande, såväl nybörjare som rutinerade musiker och sångare i alla musikstilar. Vi börjar kl. 13 och håller på till midnatt.

Anmäl Er medverkan efter nyår till

Sven 0416-30671

eller Bertil 0415-42116

eller Ingrid 0415-62009.

Så hoppas vi att det åter blir en talrik publik.

Föreningen Skumpen

Östra Sallerups Kulturhus

2005 – KÖRSÅNGENS ÅR

Jag minns tydligt och klart, hur jag satt hemma vid köksbordet i Ballingslöv.

"Fränninge-Vollsjo – var på kartan låg det. Jaså, där.... Ungefär 7 mil hemifrån"

Det var platsannonser för kantorer som jag studerade, tiden var hösten –79, hade nyss tagit studenten och kantorexamen. Eftersom jag ägnat mej mer åt att vara aktiv i stadens rika musikliv, än åt mina gymnasiestudier, räckte inte betygen till för att komma in på lärarhögskolan, som jag drömt om sedan barnsben. Kantorexamen tog jag mest för att min lärare uppmuntrade mej till det. "Det kan alltid vara bra att ha" sa han. Jag hade egentligen aldrig någon tanke på att jag skulle jobba som kantor. Men nu befann jag mej mitt i verkligheten. Tänk om jag ändå skulle prova ett tag.....men bara tills jag kom in på lärarhögskolan.

På så vis hamnade jag just i Fränninge-Vollsjo församlingar. Först som vikarie på 3 månader, då jag hyrde ett rum i församlingshemmet. Vikariatet förlängdes och jag flyttade till min första egna bostad på Västergatan i Vollsjo, där jag hyrde av tant Linnéa. Mina kompisar hemifrån undrade hur man kunde bo så långt ut på landet frivilligt? Det ena gav det andra och efter att jag hade läst in pedagogisk examen för kyrkokantorer, kunde jag söka och bli ordinarie kantor.

Jag kom till en trakt, som bar på en rik musiktradition. Många människor var väl förtrogna med glädjen i sången och musiken. Många drivande personer har under mängder av årtionden bidragit till att prägla bygden på detta positiva sätt. Jag vill gärna nämna min företrädare Sven-Eric Sjöstrand, som undervisade i många olika instrument och hade många körsångare.

Åren gick. Studier på musikhögskolan och barnafödande gjorde att jag var borta från kantorstjänsten i flera olika omgångar, men på något vis kom jag alltid tillbaka, även om det aldrig var självklart.

Jag blev aldrig mellanstadielärare. Livet blir ju inte alltid som man tänkt sej, men det blir något annat, ibland mycket bättre. Just nu tycker jag att jag har världens roligaste jobb. Och idag är jag faktiskt lite stolt över att ha jobbat så länge på samma ställe. Jag menar, det ligger ju faktiskt i tiden att byta jobb och t.o.m. yrke med jämna mellanrum. Även om jag aldrig i min vildaste fantasi kunde föreställa mej då, för 25 år sen hemma vid köksbordet i Ballingslöv, att det skulle bli just såhär.

Alla körsångare man mött under årens lopp, har alltid haft en stor plats i mitt hjärta. I flera år har jag burit på en tanke om en slags återträff. Och nu är det läge!!!! 2005 är körsångens år och därför är alla som är, eller har varit med i någon av kyrkans körer under alla år som gått välkomna till en återträff som är, eller har varit med i någon av kyrkans körer under alla år som gått välkomna till en återträff **lördagen 18/6-05**. Detta är ett första upprop och Du som läser detta har kanske själv varit aktiv eller har barn som varit det, men som inte längre bor i trakten. Vi behöver hjälp att nå så många som möjligt. Mer om tider och program kommer senare. Hör gärna av Er och anmäl Er till undertecknad.

Med förhoppning om en glad och minnesrik återträff.

Sångarhälsningar från Fränninge-Vollsjo kyrkokör genom Ingela Bertilsson.

Ida Johansson

Sigun Rix

OM BORGS I BJÄLKHULT OCH STARRARP

Av Bertil Persson
Starrarp

Lennart Borg har nu blivit byäldste, en roll som passar honom bra. Åtminstone om man förväntar sig livserfarenhet och visdomsord. Jag vill gärna prata om de gångna åren, men Lennart är ganska förtegen om detaljer. Han lever i nuet och intresserar sig för vad som händer i byn med människor och djur och gårdar och skördar. Om framtiden har han aldrig haft några förhoppningar och ändå har Lennart själv gått från en barndom i Bjälkhult med den tidens knappa förhållanden till en lugn och trygg ålderdom i Starrarp tillsammans med Olga.

Lennart växte upp på ett småbruk i Bjälkhult. Det vore, om det hade varit kvar, den högst belägna gården i nuvarande Sjöbo kommun. I en av längorna fanns inrymd bröderna Perssons snickeriverkstad, senare flyttade till nya lokaler vid Långarödsvägen.

Till småbruket hörde 5-6 tunnland som låg öster om vägen, dit man nådde via vägen in mot gamla dansbanan. Det var mycket kånkande på mjölkakärran på grund av detta.

Bilden av Anna och Anders Borg med mjölkakärran har tagits Elsy Tykesson. Titta noga på bilden och begrund. Den berättar mycket om en svunnen tid.

Bilden på nästa sida visar Borgs i Bjälkhult, som det såg ut i mitten av 50-talet. Den 17 juli 1957 kl. 19 utbröt en eldsvåda, som ödelade hela gården. Den orsakades av att ett par byxor, som hängts till tork vid spisen, fattade eld. Gården byggdes inte upp igen. Istället flyttade Anna och Anders till ett hus i

Västerstad och marken såldes till Kronan och planterades med skog. Ett öde som drabbade flera andra gårdar i Bjälkhult, vilket till stor del för alltid förändrade landskapsbilden där.

Lennart Borg var under många år en mycket känd profil här i bygden. Dels som slaktare och dels för handeln med spädkalvar.

Det där med slakt kom Lennart in på tidigt. Han började som 17-åring i Algot Olssons lilla slakteri på Råbygatan i Hörby. Detta hus finns kvar och har just i år genomgått en omfattande renovering och bl.a. fått nytt vasstak. Till prydnad för hela Hörby.

Sedan for Lennart upp till Småland och arbetade en tid på Kronobergs andelsslakteri i Alvesta. Därefter blev det Eslövs slakteri. Men hembygden drog honom tillbaka och här träffade han så småningom Olga, som då bodde i Vebäck vid Huaröd. De bildade familj och flyttade till Starrarp.

Året var 1950. Där var då bara 2,5 tunnland till gården, men Lennart och Olga har köpt till mark, dels från Ragnar Trafikares och Nils Svenssons, söder om. Den senare drabbades av eldsvåda och valde att flytta till Skumparp. Det kan nämnas denne Svensson flottade det ouppbrunna timret i bäcken ner till Skumparp där han byggde en ny gård, som ännu finns kvar. Det är den enda flottning jag hört talas om här bygden, men så lär Svensson också ha varit en lite udda person.

Nåväl, huset som Lennart och Olga flyttade in i hade tidigare inhyst Åkerbloms skrädderi och under denna epok stod bl.a. en symaskin vid varje fönster för att utnyttja dagsljuset.

Skrädderiet hade redan tidigare flyttat till nytt hus på andra sidan vägen. Det var två lägenheter i den gamla låga längan. I den östra delen bodde Maria och Alfred Persson (Karnot). De kom också från Bjälkhult och "vedernamnet" Karnot härrörde från dragontiden.

Andra namn med anknytning till Borgs gård i Starrarp, som ägare, hyresgäster eller inneboende, är Ida och Nils Persson, Ola Jönsson, Nils Andersson "Kornetten" och Ola Nilsson och Sissa Hansdotter.

Som för de flesta andra småbrukare har det behövts även andra inkomster. Här har Lennarts intresse för djur och slakt kommit väl till pass. Verksamheten som slaktare var under många år omfatt-

tande. Som mest hann han med 300 djur, mest svin givetvis. På höstarna var det mycket att göra. Sista slaktdagen inför julen var den 12 december. Då skulle allt vara klart. Många minns också Lennart Borg när han passerade på våra vägar med traktorn Volvo Krabat, förspänd en täckt vagn, på väg att göra affärer med spädkalvar. Detta var ett liv som Lennart trivdes med, komma ut bland folk och prata och dricka kaffe. Förr fanns här ju mycket i byn, smedja, bageri, butik och skola konstaterar Lennart. När vi kom till Starrarp kunde man räkna närmare 30 mjölkabord in till Starrarps ora. Nu finns inga mjölkkor kvar på sträckan.

Nu sitter vi här vid köksbordet och språkar. Olga serverar kaffe för här finns liksom gästfriheten inbyggd i hemmets atmosfär. Men vägen till en trygg ålderdom har varit strävsam. Hela huset, ja hela gården har förbättrats och moderniserats efterhand. Olga visar foton på barn och barnbarn. En glädje nu på äldre dar. Så visst har mycket blivit bra.

Men allt har inte blivit bättre påpekar Lennart. Förr kunde jag ringa ett speciellt telefonnummer och få dagsnotering för spädkalvar. Nu är det lagt över på Internet, så nu är det roliga slut.

Många jular i Starrarp har det blivit för Olga och Lennart, sen de flyttade hit 1950.

FÖRSÄLJSNINGSTÄLLEN FÖR HÅRDERUPSPOSTEN:

Sune Sörenssons Bil, Starrarps Ora, Frenninge Livs, Frenninge Trädgård,
Vollsjö Färg och Spelhörna, Bengt i Östraby, Isgrens Livs, Önneköp,
Ringsjöbygdens Bokhandel, Hörby och Anders Färg i Sjöbo

Adress till Härderupsposten:

Starrarp 7, 270 33 Vollsjö. 0415-421 16, 070-601 61 30